

потенціалу, відсутність комплексності у веденні господарської діяльності, в освоєнні та експлуатації територій і корисних копалин тощо.

Україна не є самодостатньою країною за критерієм запасів стратегічно важливих природних ресурсів (у першу чергу паливно-енергетичних). Тому ще більш прискіпливо необхідно підходити до вибору форм і методів залучення природних ресурсів

На жаль, заходи, спрямовані на раціональне використання природних ресурсів та стабілізацію й оздоровлення довкілля, не дають бажаного ефекту [1,2,3]. Надмірна експлуатація окремих видів природних ресурсів, недосконалість форм та способів їх залучення у відтворювальний процес вимагають перегляду пріоритетів їх використання, вироблення чітких цільових орієнтирів стратегії в сфері природокористування, наукового обґрунтування дій і механізмів їх досягнення.

Із загостренням проблем забруднення навколишнього середовища логістична діяльність почала охоплювати проблеми щодо утилізації відходів, рециклінгу, екологічності транспортних перевезень тощо.

Проаналізувавши наукові праці [4,5,6] можна зробити висновок, що основними перешкодами щодо запровадження регіональної логістичної системи управління відходами можна віднести:

1. Велика вартість впровадження проектів щодо утилізації та переробки ТПВ. Це питання повинно вирішуватися на державному рівні та необхідно залучати інвесторів.
2. Психологічна неготовність населення країни щодо роздільного сортування сміття та низький рівень екологічної освіти.
3. Недостатня оснащеність транспортними засобами, а також спеціальним інформаційним забезпеченням.

Переваги застосування та впровадження регіональних логістичних систем полягають у покращенні екологічного розвитку регіону, а саме зменшенні екодеструктивного впливу та забезпечення охорони довкілля за рахунок вдосконалення транспортної системи регіонів, тобто формування сталого розвитку, оскільки збільшення логістичних потоків підвищує навантаження на навколишнє природне середовище [5,6].

Логістичні потоки пов'язують усі елементи регіональної системи. Суб'єктом загального управління логістичною системою в муніципальному утворенні є органи місцевого самоврядування, які забезпечують стабільність і стійкість розвитку логістичної системи в умовах нестабільності зовнішнього середовища.

Література

1. Аналітична доповідь «Довкілля України у 2011 році» [Електронний ресурс] / Державний комітет статистики. – Режим доступу: http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2012/ns_rik/analit/arhiv.htm.
2. Логістичні системи: навч. посіб. / Є.В. Крикавський, Н.В. Чернописька. – Львів: Видавництво Національного університету «Львівська політехніка», 2009. – 264 с.
3. Національні проекти // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrproject.gov.ua>
4. Павліха Н.В. Застосування логістичного підходу з метою управління потоками відходів в регіоні / Н.В. Павліха // Научные труды ДонНТУ. – 2004. – Випуск 75. – С.139-145.
5. Фесіна Ю.Г. Оптимізація логістичного ланцюга поводження з твердими побутовими відходами / Ю.Г. Фесіна // Логістика: теорія та практика. – 2011. – № 1. – С. 110-126.
6. Chortok, J. Significance of regional logistic systems for the ecological and economic development [Текст] / J. Chortok, A. Rodymchenko // Economics for ecology ISCS'2012 : 18th International scientific conference, Sumy, April 27-30, 2012 / Ред.кол.: Д.О. Смоленніков, А.С. Лавриненко. — Суми : СумДУ, 2012. — Р. 27-28.

Кирило ЧУМАКОВ

Запорізький національний технічний університет

Зростання економіки України вимагає від сучасних підприємств оновлення техніки та технології, закупівлі нового обладнання, трансформації виробничих процесів, інноваційної активності, покращення якості та конкурентоспроможності продукції. Для вирішення цих проблем і розширення напрямків своєї діяльності підприємства потребують значних інвестиційних ресурсів. Таким чином, розвиток підприємства знаходиться у функціональній залежності від рівня використання його інвестиційного потенціалу. Крім того, ефективність діяльності підприємств, їх рентабельність і фінансова стійкість впливають на формування потенціалу туристичного підприємства.

Так, незважаючи на значний туристичний потенціал регіонів України, починаючи з 2009 р. спостерігається зменшення обсягу внутрішнього туристичного потоку. Якщо у 2007 р. порівняно з 2006 р. кількість внутрішніх туристів зросла у 2 рази і становила 2155,3 тис. осіб, то у 2009 р. кількість внутрішніх туристів становила 1094,2 тис., а у 2010 р. ще майже на 50 % менше – 649,3 тис. осіб. Негативною тенденцією є те, що зменшення обсягу внутрішнього туризму у 2010 р. порівняно з 2009 р. відбулося за рахунок скорочення туристів, метою яких було дозвілля, відпочинок та спортивно-оздоровчий туризм (табл. 1).

Регіонами України, які найбільше охоплені внутрішнім туризмом та екскурсійною діяльністю, є: АР Крим (144,1 тис. туристів та 414,8 тис. екскурсантів), Волинська (відповідно 40,3 тис. та 27,5 тис.), Дніпропетровська (55,5 тис. та 25,8 тис.), Донецька (75,3 тис. та 30,9 тис.), Запорізька (46,2 тис. та 55,1 тис.), Івано-Франківська (40,3 тис. та 646,5 тис.), Львівська (41,7 тис. та 56,1 тис.), Одеська (31 тис. та 84,2 тис.), Харківська (50,3 тис. та 29,2 тис.), Херсонська (84,6 тис. та 25 тис.), Хмельницька (46,8 тис. та 50 тис.) області. Таким чином, майже половина території України охоплені активним внутрішнім туризмом. Втім, його обсяги зменшуються, що пов'язане з: поступовою лібералізацією візового режиму і доступністю туристичних поїздок за кордон; підвищенням матеріального добробуту громадян України; нижчим рівнем сервісу в Україні порівняно з європейськими країнами; розвитком транспортної системи та нових напрямів, що створює додаткові можливості для здійснення подорожей за кордон.

З метою ефективного використання потенціалу туризму регіонів України необхідно проводити державну політику, спрямовану на використання можливостей для пролонгації рекламного ефекту України як країни туризму в наступні роки. Серед заходів поширення позитивного іміджу туристичної країни та реалізації нагромадженого туристичного потенціалу доцільно реалізувати наступні: відкриття представництв національної туристичної організації України за кордоном, поетапне збільшення кількості культурно-інформаційних центрів при дипломатичних установах України для розширення інформації про туристичний потенціал країни; проведення активної сезонної рекламної кампанії на телебаченні іноземних країн, спрямованої на промоцію зимового, літнього та культурного відпочинку, відпочинку для різних вікових груп, спеціалізованого туризму в Україні; здійснення промоції бренду «7 чудес України» (у різних категоріях) в інформаційному просторі іноземних країн для просування окремих туристичних продуктів та реклами туристичних об'єктів України, які носять культурну, історичну, архітектурну чи природну цінність; ініціювання регіональними та місцевими органами влади методичних інформаційно-комунікаційних заходів, спрямованих на поширення серед вітчизняних туристичних операторів, підприємств готельно-ресторанного бізнесу позитивного європейського досвіду підвищення рівня завантажуваності готелів шляхом диверсифікації використання їх приміщень; здійснення промоакцій та зменшення цін залежно від орієнтації на туристичний сегмент, розмірів туристичних груп; розробка нових напрямів підготовки спеціалістів у туристичній сфері для створення ніші високоспеціалізованих фахівців у сфері туризму та забезпечення підвищення рівня туристичного обслуговування.

Література

1. В'їзд іноземних громадян в Україну за країнами, з яких вони прибули, у 2011 році. Державна служба статистики України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>.

2. Бергнер Др. Крістоф. Приклад Чемпіонату світу з футболу ФІФА 2006 в Німеччині [Електронний ресурс] – Режим доступу:

<http://madeingermany.de/ua/ukraine/2008/expert/show/id/167/title/Успішні+спортивні+масові+заходи+в+Німеччині>.

3. *Економіка України. Профіль 2011 р. Американська торгівельна палата в Україні.* [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.chamber.ua/Printed_Publications/Country_Profile_Ukr/Country-Profile-UKR-2011.pdf

4. *Санаторно-курортне лікування, організований відпочинок та туризм в Україні. Статистичний бюлетень.* – Державна служба статистики України. – К. : 2011. – 91 с.

Ірина ШАПОВАЛОВА

Таврійський національний університет ім. В.І. Вернадського, м. Сімферополь

ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕГРАЛЬНОЇ ОЦІНКИ ПРИ АНАЛІЗІ СТАНУ ФІНАНСОВОГО МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ

З огляду на те, що фінансовий механізм - явище комплексне і багатовимірне, яке включає в себе велику кількість складових, для отримання максимально показових результатів доцільно проводити аналіз стану фінансового механізму державного регулювання соціально-економічного розвитку з використанням інтегральних показників для забезпечення порівнянності досліджуваних даних.

Отримання відповідного аналітичного і емпіричного обґрунтування для ефективного прийняття рішень є найважливішим завданням проведення оцінки функціонування фінансового механізму державного регулювання соціально-економічного розвитку.

Головна перевага проведення саме інтегральної оцінки стану фінансового механізму державного регулювання соціально-економічного розвитку - всебічна оцінка об'єкту з використанням показників, що мають різний кількісний вимір.

На даний час вітчизняними та іноземними вченими розроблено велику кількість методик проведення інтегральної оцінки соціально-економічного розвитку як країни в цілому, так і окремого регіону. Так, Г.В. Балабановим, В.В. Вишневським запропонована методика розрахунку інтегрального показника соціально-економічного розвитку регіону з урахуванням вагових коефіцієнтів показників, які використовуються в оцінці [1]. Ряд авторів пропонує включати показники в модель розрахунку інтегрального показника на підставі кореляційного аналізу. Так, колектив авторів під керівництвом В.А. Поповкіна, що провів кореляційний аналіз 19 вихідних показників, виділив 15 для проведення розрахунків [2]. На основі цього ж методу О.В. Пиріг, Л.І. Катан виділяють 14 показників (з 24 вихідних), що мають істотний вплив на сталий розвиток країни та її регіонів [3]. Подальший аналіз пропонується проводити з використанням середньозваженої середньої на основі бальних оцінок.

Д. М. Стеченко [4] для оцінки рівня економічного розвитку регіонів пропонує використовувати синтетичний зважений індекс рівня економічного розвитку, який розраховується з використанням вагових коефіцієнтів, отриманих експертним шляхом.

Різноманіття способів і методів проведення інтегральної оцінки різних аспектів соціально-економічного розвитку обумовлює необхідність побудови оптимальної моделі оцінки ефективності функціонування фінансового механізму державного регулювання соціально-економічного розвитку.

В якості теоретичної основи аналізу доцільно використовувати системний підхід до аналізу економічних процесів [5]. Також в ході оцінки, на нашу думку, доцільно використовувати методи комплексного і порівняльного аналізу, логічного узагальнення, індексний метод, метод коефіцієнтів, та інші, які дозволять зробити порівняльне узагальнення статистичних даних і динамічних процесів у даній сфері.

На нашу думку, комплексну оцінку стану фінансового механізму державного регулювання соціально-економічного розвитку (як країни, так і окремих регіонів) доцільно проводити у 5 взаємозалежних етапів: